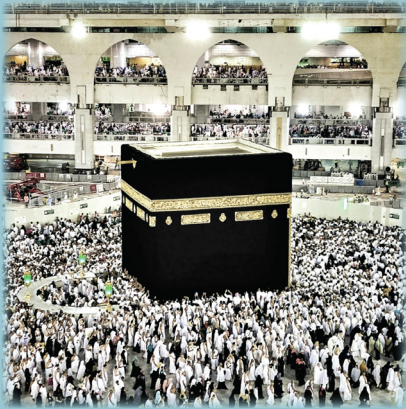

VAI TIEŠĀM NO ISLĀMA BŪTU JĀBAIDĀS...?

MIRZA MASRŪRS AHMADS

VAI TIEŠĀM NO ISLĀMA BŪTU JĀBAIDĀS...?

*Šis ir Viņa Svētības Hazrat Mirza Masrūra Ahmada^{aba},
Ahmadija Musulmaņu kopienas vadītāja, uzrunas, ko
Viņš teica 2016. gada 9. maijā Kopenhāgenā, Dānijā,
tulkojums latviešu valodā. Tajā piedalījās politiķi,
akadēmiķi un kopienas līderi. Viņa Svētība runāja par
draudošajiem Trešā pasaules kara draudiem, bēgļu krīzi
un musulmaņu pienākumiem pret apkārtējiem.*

ISLAM INTERNATIONAL PUBLICATIONS LTD.

TILFORD, SURREY

VAI TIEŠĀM NO ISLĀMA BŪTU JĀBAIDĀS...?

SHOULD ISLAM REALLY BE FEARED...?

an address by Hazrat Mirza Masroor Ahmad
(Latvian translation)

First Latvian translation published in Latvia in 2025

© Islam International Publications Ltd.

Published by:

Islam International Publications Ltd.
Unit 3, Bourne Mill Business Park,
Guildford Road, Farnham, Surrey UK, GU9 9PS

Printed at:

Booksfactory, Cukrowa 22, 71-004 Szczecin
Poland

For more information please visit **www.islam-ahmadiyya.lv**

OR

You may visit us at **Ģertrūdes iela 30-4, Rīga, LV-1011, Latvia**

Designed by Fazle Umar Shahid

ISBN: 978-1-83596-554-2

PAR AUTORU

Hazrat Mirza Masrūr Ahmads^{aba}, Halifatul-Masih V, ir pasaules Ahmadija Musulmaņu kopienas augstākais līderis. Viņš ir Apsolītā Mesijas un reformatora Hazrat Mirza Gulāma Ahmada^{as} piektais pēctecis.

Viņa Svētība piedzima 1950. gada 15. septembrī Rabvā, Pakistānā Mirza Mansūra Ahmada un Nāsiras Begumas Ahmadas ģimenē. 1977. gadā pēc maģistra grāda iegūšanas lauksaimniecības ekonomikā Lauksaimniecības universitātē Faisalabadā, Pakistānā, viņš sāka veltīt savu dzīvi kalpošanai islāmam. 1977. gadā viņš tika nosūtīts uz Ganu, kur strādāja par vairāku Ahmadija Musulmaņu skolu direktoru. Vēlāk, pēc atgriešanās Pakistānā, Viņa Svētība strādājis dažādos amatos

Ahmadija Musulmaņu Kopienas galvenajā mītnē Rabvā. 1999. gadā Viņa Svētība tika īslaicīgi ieslodzīts pēc pilnīgi nepatiesas apsūdzības Svētā Korāna vārdu nodzēšanā no kādas zīmes.

Viņa Svētība 2003. gada 22. aprīlī tika ievēlēts par Ahmadija Musulmaņu Kopienas kalifu uz mūžu un ir šīs starptautiskās reliģiskās organizācijas garīgais un administratīvais līderis. Šī organizācijā ir ap desmit miljoniem biedru vairāk nekā 200 valstīs.

Kopš ievēlēšanas par halifu, Viņa Svētība ir vadījis vispasaules mēroga kampaņu, kurā ar visu veidu drukātiem un digitāliem uzziņu materiāliem nodod mierpilno islāma vēstījumu. Viņa vadībā Ahmadija Musulmaņu kopienas valstu filiāles ir uzsākušas kampaņas, kurās atspoguļotas patiesās un mierīgās islāma mācības. Ahmadi musulmaņi visā pasaulē iesaistās centienos izplatīt miljoniem “miera skrejlapu” gan musulmaņiem, gan nemusulmaņiem, rīko starpkonfesiju un miera simpozijus un Svētā Korāna izstādes, lai parādītu tā patieso un cēlo vēstījumu. Šīs kampaņas ir plaši atspoguļotas plašsaziņas līdzekļos, rādot, ka islāms atbalsta mieru, lojalitāti savai dzīvesvietai un kalpošanu cilvēcei.

2004. gadā Viņa Svētība uzsāka ikgadējo Nacionālo Miera Simpoziju, kurā dažādu jomu pārstāvji sanāk kopā, lai apmainītos ar idejām par miera un harmonijas veicināšanu. Katru gadu simpozijš piesaista daudzus ministrus, parlamenta deputātus, politiķus, reliģiskos līderus un citas amatpersonas.

Viņa Svētība ir apceļojis visu pasauli, lai veicinātu un

atvieglotu kalpošanu cilvēcei. Viņa Svētības vadībā Ahmadija Musulmaņu Kopiena ir uzbūvējusi vairākas skolas un slimnīcas, kas nodrošina izcilu izglītību un veselības aprūpes iespējas attālākajās pasaules daļās. Viņa Svētība cenšas sludināt mieru visos sabiedrības slāņos. Viņš pastāvīgi iesaka Ahmadija Musulmaņu Kopienas locekļiem veikt “Džihādu” jeb cīņu pret sevi, lai censtos mainīties individuāli, kas ir īstā un lielākā “Džihāda” forma. Šī ieteikuma mērķis ir, lai katrs Ahmadi musulmanis varētu, pirmkārt, nodibināt mieru sevī un pēc tam spētu palīdzēt to izdarīt arī citiem.

Individuālā un kolektīvā, vietējā, nacionālā un starptautiskā līmenī Viņa Svētība cenšas izskaidrot miera nodibināšanas praktisko jēgu, balstoties uz patiesajām islāma mācībām. Viņa Svētība Mirza Masrūrs Ahmads^{aba} šobrīd uzturas Tilfordā, Islāmābādā, Lielbritānijā. Būdam Ahmadi musulmaņu garīgais līderis visā pasaulē, viņš enerģiski iestājas par islāma principiem, izmantojot uzmundrinošu miera un žēlsirdības vēstījumu.

Citas grāmatas

Kā būt Brīvam no Grēka
Desmit Dieva eksistences pierādījumi
Dažas Islāmam raksturīgas iezīmes
Reliģijas atdzīvināšana
Muhameds^{sa} – Sieviešu Atbrīvotājs
Muhameds^{sa} – Miera Vēstnesis
Islāms un Eiropa – Vai civilizāciju sadursme?

Brošūras

Sieviešu Statuss Islāmā
Sieviešu Loma Islāmā
Sieviešu Tiesības Islāmā
Apsolītais Mesija^{as} - Šīs Ēras Atveidotājs
Džihāds (Patiesā Islāma koncepcija)
Patiesais Islāms
Svētais Korāns (ceļvedis visai cilvēcei)
Svētais Praviets Muhameds^{sa} Vēstnesis Visai Cilvēcei
Islāma Reakcija uz Ekstrēmismu

Lai lasītu vairāk, apmeklējiet:

www.islam-ahmadiyya.lv

Glosārijs

Svētā Pravieša Muhameda^{sa} vārds ir ticis papildināts ar simbolu **sa/**
saw, kas ir saīsinājums lūgšanai (ﷺ) *Sallallāhu ‘Alaihi Wasallam*
(lai Allāha miers un svētība pār viņu). Citu praviešuas un ziņnešu
vārdi ir apzīmēti ar simbolu **as**, saīsinājums (عليه السلام) *‘Alaihissalām/‘Ala*
ihimussalām” (miers ar viņu). Lūgšanas tipiski
nav izrakstītas pilnībā, bet tās tāpat vajadzētu uztvert kā pilnībā
atkārtotas katrā no šiem gadījumiem. Simbols **ra** tiek izmantots
ar Svētā Pravieša^{sa} un Apsolītās Mesijas^{sa} mācekļiem. Tas atbilst
(رَضِيَ اللهُ عَنْهُمْ/رَضِيَ اللهُ عَنْهَا/رَضِيَ اللهُ عَنْهُ) *“Radī Allāhu ‘anhu/‘anhā/‘anhum”* (Lai
Allāha gandarījums ar viņu/viņiem). Simbols **rh** atbilst (رَحِمَهُ اللهُ تَعَالَى) *“Rahimahullāhu Ta‘ālā”* (lai Allāha svētība pār viņu). Simbols **at/**
aba apzīmē (أَيَّدَهُ اللهُ تَعَالَى) *“Ayyadahullāhu Ta‘ālā”* (lai Allāhs, visvarenais
viņam palīdz).

Vai tiešām no Islāma būtu jābaidās...?

Pēc deklamēšanas Tašahhud, Ta'avvuz un Bismillah, Hazrat Mirza Masrūrs Ahmads^{aba}, Halifatul Masih V^{aba}, pasaules Ahmadija Musulmaņu kopienas vadītājs sacīja:

“Visi godātie viesi, Assalamo Alaikum Va Rahmatullāhi Va Barakātuhū – lai miers un Allāha svētības ir ar jums visiem.

Pirmkārt, es vēlos izmantot šo iespēju, lai pateiktos visiem mūsu viesiem, kuri laipni pieņēma mūsu ielūgumu uz šodienas pieņemšanu. Ahmadija Musulmaņu kopiena ir islāma sekta, kuras mērķis un uzdevumi ir ļoti skaidri; mēs cenšamies vest cilvēci pie tās Radītāja – Visvarenā Dieva. Mēs cenšamies pievērst visu cilvēku uzmanību viņu pienākumiem pret līdzcilvēkiem un nepieciešamībai izturēties vienam pret otru ar mīlestību, līdzjūtību un cieņu. Mēs vēlamies un cenšamies iedibināt patiesu un ilgstošu mieru pasaulē. Mēs, Ahmadi musulmaņi, ticam, ka Ahmadija Musulmaņu kopienas dibinātājs ir Apsolītais Mesija un Imāms Mahdi, kā to paredzēja Svētais Korāns un islāma Pravietis.

Gan Svētais Korāns, gan Svētais Pravietis^{sa} pravietoja noteiktas zīmes, kas liecinātu par Apsolītā Mesijas patiesumu, un mēs ticam, ka tās visas ir piepildījušās, atbalstot mūsu kopienas dibinātāja apgalvojumu. Dažas zīmes no šīm bija saistītas ar pasaules attīstību Mesijas un Mahdi laikā. Piemēram, tika pareģots, ka viņš tiks sūtīts tad, kad modernās tehnoloģijas un saziņas līdzekļi būs attīstījušies tiktāl, ka

cilvēki dažādās pasaules daļās tiks savesti kopā, un laikā, kad būs izveidojusies prese un mediji.

Turklāt Svētais Pravietis pravietoja par lielu debesu zīmi, kas pavadītu Apsolītā Mesijas atnākšanu, un tā bija saules un mēness aptumsums noteiktās ramadāna mēneša dienās. Un pēc Ahmadija Musulmaņu kopienas dibinātāja apgalvojuma, šī debesu zīme 1894. gadā Austrumu puslodē un 1895. gadā Rietumu puslodē godam piepildījās.

Tādējādi, novērojot, kā Korāna un Svētā Pravieša^{sa} zīmes un pareģojumi nepārprotami piepildījās viņa labā, mēs, Ahmadi musulmaņi, ticam, ka mūsu dibinātājs Hazrat Mirza Gulāms Ahmads^{as} no Kadiānas ir Apsolītais Mesija un Imāms Mahdi. Mēs ticam, ka viņš nāca kā patiesības stars, lai nodotu patiesās

un spilgtās islāma mācības visai pasaulei. Viņš mudināja pasaules cilvēkus dzīvot kopā mierā un ieaudzināja savos sekotājos cilvēcisku līdzjūtību un līdzcietību.

Tikai nesen modernās tehnoloģijas ir ļāvušas pasaulei viegli sazināties. Tā bija pravieša Muhameda^{sa} pravietotā pēdējo dienu Mesijas zīme.

Patiešām, Apsolītais Mesija reiz teica:

“Mīlēt cilvēci un izrādīt līdzjūtību pret citiem ir milzīgs Visvarenā Dieva pielūgsmes veids un izcils līdzeklis, lai sasniegtu Viņa prieku un atalgojumu.”

Tāpēc, saskaņā ar mūsu uzskatiem, islāms māca, ka, kamēr musulmanis neizpilda cilvēces tiesības, viņš vai viņa nevar

izpildīt tiesības, kas pienākas Visvarenajam Dievam. Patiešām, dažos gadījumos tiesības, kas pienākas līdzcilvēkiem, ir svarīgākas pat par tiesībām, kas pienākas Visvarenajam Allāham.

Īsāk sakot, islāms nosaka, ka tikai tad, ja cilvēks ievēro citu cilvēku tiesības neatkarīgi no tā, kas viņi ir vai kam tic, viņu var uzskatīt par īstu musulmani. Pēc Apsolītā Mesijas nāves 1908. gadā viņa vietā tika izveidota Halifāta institūcija, kuras mērķis bija un joprojām ir veicināt Apsolītā Mesijas misiju - islāma patiesās mācības izplatīšanu visā pasaulē. Tagad es iepazīstināšu ar dažām islāma patiesajām mācībām un centīšos

noskaidrot dažus izplatītus maldīgus priekšstatus par šo reliģiju.

Islāms iesaka cilvēcei atteikties no visa veida naida, naidīguma un ļaunprātības un tā vietā apvienoties zem mīlestības un savstarpējas cieņas karoga. Tas atbalsta miera un taisnīguma nodrošināšanu visos sabiedrības līmeņos un starp visiem cilvēkiem. Tā Svētā Korāna 5. nodaļas 9. pantā Visvarenaiss Allāhs ir teicis:

“Ak jūs, kas ticat! Esiet nelokāmi taisnīguma lietā, un neļaujiet, lai cilvēku naidīgums jūs mudina rīkoties citādi nekā taisnīgi. Esiet vienmēr taisnīgi, kas ir tuvāk

taisnīgumam. Un bīstieties no Allāha. Allāhs zina, ko jūs darāt.”

(Svētais Korāns, 5. nodaļa, 9. pants)

Šajā pantā Dievs ir pavēlējis musulmaņiem izturēties godīgi un taisnīgi pret visiem cilvēkiem, tostarp pat pret saviem ienaidniekiem un pretiniekiem. Tādējādi islāms nekādos apstākļos nepieļauj nežēlību vai netaisnību. Nav šaubu, ka islāma Svētais Pravietis^{sa} noteica visaugstākos reliģiskās brīvības un iecietības standartus pasaulē.

Lielisks piemērs tam bija veids, kādā Svētais Pravietis^{sa} izturējās un cienīja ebreju kopienu un citus nemusulmaņus pēc viņa migrācijas uz Medīnu pēc gadiem ilgas vajāšanas viņa dzimtajā pilsētā Mekā. Lielākā daļa vietējo Medīnas iedzīvotāju pieņēma islāmu, tāpēc viņi atzinīgi novērtēja Svēto Pravieti^{sa} un pieņēma viņu ne tikai kā savu reliģisko līderi, bet arī ievēlēja viņu par valsts vadītāju.

Tomēr Medīnā joprojām bija ievērojama ebreju kopiena, kā arī citu nemusulmaņu kopiena. Tādējādi, kad Svētais Pravietis^{sa} tika izvēlēts par valsts vadītāju, viņš noslēdza miera līgumu ar ebrejiem un citām grupām, pamatojoties uz vispārējas reliģiskās brīvības un iecietības principiem. Saskaņā ar šo paktu islāma Svētais Pravietis^{sa} aizsargāja un garantēja ebreju un citu nemusulmaņu kopienu reliģisko brīvību.

Vēsture pierāda, ka Svētais Pravietis^{sa} nekad nav pārkāpis šī līguma noteikumus un, ka viņa valdīšanas laikā nemusulmaņu reliģiskās tiesības un brīvība vienmēr tika ievērotas. Tas

ir skaidrs atspēkojums tiem, kas apgalvo, ka islāms pieļauj antisemitismu vai jebkāda veida reliģisko diskrimināciju. Vēl viens piemērs Svētā Pravieša^{sa} lieliskajam morālajam raksturam tika parādīts, kad viņu apmeklēja kristiešu delegācija no Nadžrānas pilsētas. Uzzinājis, ka viņi vēlas lūgties, Svētais Pravietis^{sa} piedāvāja viņiem savu mošeju, lai viņi varētu pielūgt saskaņā ar savām kristīgajām paražām un uzskatiem.

Vēl viena apsūdzība, kas bieži tiek izvirzīta pret islāmu, ir tā, ka tas tika vardarbīgi izplatīts ar zobenu. Šis apgalvojums ir pilnīgi nepamatots, un patiesām nekas nevar būt tālāk no patiesības. Visi kari, kas tika cīnīti Svētā Pravieša^{sa} un četru pareizi vadīto halīfu dzīves laikā, kas viņam sekoja, pēc būtības bija pilnībā aizsardzībā, kur viņiem bija uzspiests karš. Un pat tur, kur musulmaņiem bija uzspiests karš, viņi joprojām centās aizsargāt un cienīt citu reliģiju godājamās vietas un to cienījamās personības.

Tomēr diemžēl mūsdienu pasaulē mēs redzam, ka Svētā Pravieša^{sa} svētīgais raksturs ir smagi pazemināts. Pat šeit, Dānijā, pirms dažiem gadiem tika drukātas karikatūras, kuru mērķis bija izsmiet islāma dibinātāju un attēlot viņu, nedod Dievs, kā imperiālistisku līderi un kareivīgu kara kurēju.

Šis netaisnīgais Svētā Pravieša^{sa} attēlojums ir pretrunā ar vēsturi un patiesību.

Realitāte bija tāda, ka Svētais Pravietis^{sa} bija mūžīgi paverdzināts ar savu apņēmību ieviest mieru un cilvēces tiesības.

Patiešām, kad Visvarenais Allāhs pirmo reizi deva Svētajam Pravietim^{sa} atļauju uzsākt aizsardzības karu pret Mekas iedzīvotājiem, tā tika dota, lai aizstāvētu reliģijas institūtu, nevis tikai islāmu.

Tieši tāpēc Svētā Korāna 22. nodaļas 40.-41. pantā Dievs pasludināja, ka, ja agresori netiks apturēti, tad viņi ne tikai uzbruks nevainīgiem musulmaņiem, bet viņu galīgais mērķis bija iznīcināt visas reliģijas formas. Allāhs ļoti skaidri norāda, ka, ja Mekas iedzīvotāji netiks ar spēku atvairīti, tad neviena baznīca, sinagoga, templis, mošeja vai jebkuras reliģijas

pielūgsmes vieta nepaliks drošībā.

Šie panti kategoriski skaidri paskaidro, ka tad, kad musulmaņiem tika atļauts iesaistīties aizsardzības karā, tas tika piešķirts, lai aizstāvētu visas reliģijas un visus uzskatus, nevis tāpēc, lai iekarotu zemes vai izplatītu nežēlību. Ņemot to vērā, īstam musulmanim ir ārkārtīgi skumji dzirdēt, kā islāma pretinieki apgalvo, ka Svēto Pravieti^{sa} motivēja alkas pēc varas un tieksme pēc impērijas izveides.

Svētais Pravietis^{sa} netiecās pēc varas un neiesaistījās karā, lai ar spēku izplatītu islāmu vai piespiestu citus kļūt

par musulmaņiem. Viņa vienīgā motivācija bija nodibināt mieru un vispārēju reliģisko brīvību. Tāpēc īsta musulmaņa pienākums ir mūžīgi aizsargāt un novērtēt visas reliģijas, neatkarīgi no tā vai tā ir kristietība, jūdaisms vai jebkura cita. Svētais Pravietis^{sa} mācīja, ka kara laikā var cīnīties tikai ar tiem cilvēkiem, kas tieši iesaistīti karā. Viņš deva stingrus norādījumus, ka nekad nedrīkst uzbrukt nevainīgam cilvēkam. Neviena sieviete, bērns vai vecāka gadagājuma cilvēks nekad nedrīkstēja būt uzbrukuma mērķis. Viņš mācīja, ka nedrīkst uzbrukt nevienam reliģiskajam līderim vai priesterim, kā arī nevienam dievnamam. Svētais Pravietis^{sa} arī mācīja, ka nevienu personu nedrīkst piespiest pieņemt islāmu.

Neraugoties uz šīm cildenajām mācībām, ir nožēlojams, ka mūsdienās notiekošajos karos mēs regulāri redzam neizvēlīgas apšaudes vai bombardēšanas gadījumus, kuros nežēlīgi tiek nogalināti nevainīgi un neaizsargāti civiliedzīvotāji – sievietes, bērni un veci cilvēki. Šādā barbariskā uzvedībā iesaistītie musulmaņi tikai nomelno savas reliģijas vārdu, un tie ir visstingrāk nosodāmi.

Tomēr, šāda nezināšanā un ļaunums musulmaņu vidū noteikti radās, jo Svētais Pravietis^{sa} pareģoja par šo ļoti stāvokli, kurā musulmaņi pilnībā aizmirsīs savas reliģiskas mācības. Bija paredzēts, ka šādā laikā Dievs sūtīs Apsolīto Mesiju, lai atdzīvinātu islāmu un izveidotu taisnīgu kopienu, kas darbotos saskaņā ar tās patiesajām mācībām.

Turklāt nevar teikt, ka nemusulmaņu pasaule paliek pilnīgi nevainīga. Protams, ir arī dažas nemusulmaņu lielvaras, kas,

lai gan apgalvo, ka cīnās miera vārdā, ir vainīgas nevainīgu civiliedzīvotāju nogalināšanā vai sakropļošanā dažādās pasaules daļās, veicot nekritisku karadarbību. Jebkurā gadījumā patiesība ir tāda, ka mūsdienu musulmaņu valdības nevalda saskaņā ar patiesajiem islāma principiem, kas ir godīgums, integritāte un taisnīgums visiem.

Visur un vienmēr, kur un kad vien islāma patiesās mācības ir tikušas īstenotas, to skaistumu un labdarību ir novērtējuši visi. Piemēram, Hazrat Umar^{ra}, otrā Svētā Pravieša^{sa} pēcteča, laikā islāms izplatījās Sīrijā un tika izveidota musulmaņu valdība. Tās pārvaldes ietvaros tika iekasēts pilsoniskais nodoklis no nācijas kristīgajiem pilsoņiem, bet vēlāk musulmaņu valdība šo nodokli atdeva, jo Romas impērija bija pārņēmusi kontroli un musulmaņu valdnieki vairs nespēja aizsargāt sabiedrības locekļus vai izpildīt savas tiesības.

Musulmaņu vadītājiem nebija citas izvēles, kā vien doties prom, un tas radīja lielas ciešanas tiem, kas nebija musulmaņi, kuri dzīvoja viņu pakļautībā. Viņi kļuva ārkārtīgi emocionāli un dedzīgi lūdza, lai musulmaņi atgrieztos. Bez jebkādas vilcināšanās viņi paziņoja, ka vēlas, lai musulmaņi atkal valdītu pār viņiem un pasargātu no Romas impērijas netaisnībām.

Vēlāk, kad musulmaņi varēja atgriezties, pirmie, kas svinēja, bija nemusulmaņi, kuri zināja, ka viņu tiesības atkal tiks aizstāvētas. Protams, pirmie musulmaņi bija pilnīgi taisnīgi un godīgi visos jautājumos. Piemēram, reiz Hazrat Umar^{ra}, otrajam islāma halīfam, tika iesniegta lieta, kurā vienā pusē bija musulmanis, bet otrā - ebrejs.

Noklausījies viņu attiecīgās lietas, Hazrat Umar^{ra} lēma par labu ebrejam un pret musulmaņi. Islāms arī māca, ka ir ārkārtīgi svarīgi rūpēties par citu jūtām un noskaņojumu. Reiz sarunā ar kādu ebreju Hazrat Abu Bakr^{ra}, kurš bija Svētā Pravieša^{sa} tuvākā uzticības persona, sacīja, ka islāma pravieša statuss ir augstāks nekā pravieša Mozus^{as} statuss.

To dzirdot, ebrejs sūdzējās Svētajam Pravietim^{sa}.

To dzirdot, Svētais Pravietis^{sa} pārmeta Hazrat Abu Bakr^{ra} un teica, ka viņam vajadzēja ievērot ebreja jūtas.

Lai gan tas, ko Hazrat Abu Bakr^{ra} bija teicis, bija saskaņā

ar islāma ticību, Svētais Pravietis^{sa} norādīja, ka musulmanis nedrīkst veikt šādu prasību ebreja priekšā, jo tas varētu radīt viņiem sāpes vai aizvainojumu. Šī Svētā Pravieša^{sa} mācība bija ārkārtīgi dziļa un bija pamats miera nodibināšanai starp dažādu ticību un pārliecību cilvēkiem.

Tomēr šodien mēs redzam, ka vārda brīvības vārdā pravieši un svētās personības tiek regulāri izsmieti, lai gan ir miljoniem cilvēku, kuri seko viņu mācībai un kuri nevar paciest, ka viņi tiek šādi izsmieti. Ja mēs patiesi vēlamies mieru pasaulē, mums ir jādomā par mūsu vārdu un rīcību sekām. Mums ir jāciens

citu cilvēku uzskati un vērtības. Tas ir veids, kā nojaukt barjeras un sagraut naidīguma un aizvainojuma mūrus, kas ir uzcelti ļoti daudzās vietās pasaulē. Protams, miera nodibināšana ir viskritiskākā un steidzamākā šī laika nepieciešamība. Tam vajadzētu būt mūsu galvenajam uzdevumam un mērķim. Nevienš nevar noliegt, ka dažu musulmaņu naidīgās un ļaunās darbības ir būtiski veicinājušas daudzus konfliktus, kas novērojami mūsdienās.

Tomēr ir pilnīgi skaidrs, ka iemesls, kāpēc viņi ir iesaistīti šādās nežēlībās, ir tas, ka viņi ir attālinājušies no patiesajām islāma mācībām. Turklāt ir dažas nemusulmaņu pasaules lielvaras, kas ar savām netaisnīgajām darbībām un politiku arī kurina konflikta liesmas. Jebkurā gadījumā, ja kāds lasa Svēto Korānu un izvērtē Svētā Pravieša^{sa} dzīvi caur taisnīguma, nevis aizspriedumu prizmu, viņi drīz vien sapratīs, ka islāms ir miera reliģija. Viņi sapratīs, ka Svētais Praviētis^{sa} ar visu savu būtību vēlējas mieru. Viņi sapratīs, ka Korāna mācība ir mīlestība pret visu cilvēci.

Šodien mēs dzīvojam laikā, kad pieaug nestabilitāte un nenoteiktība, tāpēc katram cilvēkam katrā pasaules malā ir jāuzņemas individuāla atbildība par miera dibināšanu. Konflikti turpina uzliesmot un degt visā pasaulē, un tāpēc nešaubīsimies, ka mūsu priekšā vīd liktenīga kara ēna. Mūsu acu priekšā strauji veidojas alianses un bloki, un tāpēc es ļoti baidos, ka mēs bez pārdomu pārtraukuma virzāties uz postošu Trešo pasaules karu.

Patiesībā nebūtu neprecīzi teikt, ka šāda kara saknes jau ir

iesakņojušās. Ja mēs vēlamies glābt paši sevi un, vēl svarīgāk, ja vēlamies pasargāt savus bērnus un nākamās paaudzes no kara un tā postošo seku mokām, tad mums ir jāpilda mūsu Radītāja tiesības un cits cita tiesības. Mums ir jārūpējas un jāciena viens otru neatkarīgi no kastu, ticības vai ādas krāsas.

Un mums ir jānovērtē un jāciena viena otra reliģiskās un nacionālās jūtas. Nav šaubu, ka mūsdienu musulmaņu valdības ir pievīlušas savu tautu un netaisnīgi sagrābušas viņu tiesības, un līdz ar to ekstrēmistu un teroristu grupas ir izmantojušas šos gadījumus un nostiprinājušās. Šīs grupas tagad rada postījumus un iznīcināšanu ne tikai musulmaņu pasaulē, bet arī ir izplatījušas savus terora tīklus uz Rietumiem.

Tādējādi bailes no islāma un musulmaņiem ir iesakņojušās un turpina pieaugt. Vēlreiz es vēlos paskaidrot, ka šādu tā saukto musulmaņu šausminošās darbības nepārstāv pašas reliģijas mācības, bet drīzāk viņiem ir savas personīgās intereses. Ņemot vērā to, ko esmu teicis, es arī mudinu un lūdzu Rietumu līderus un politiķus saprast savu atbildību un tā vietā, lai uzturētu labas attiecības ar musulmaņu līderiem savu politisko vai finansiālo ieguvumu dēļ, viņiem ir jāizmanto sava ietekme, lai objektīvi vadītu un palīdzētu musulmaņu valdībām veidot mieru. Pretējā gadījumā viņi būs vienlīdz atbildīgi par pasaules miera sagraušanu.

Šajās dienās Eiropas iedzīvotāju vidū pieaug bailes un satraukums, jo pēdējā gada laikā šajā kontinentā ir ieceļojuši tik daudz bēgļu. Jāatceras, ka lielākā daļa bēgļu ir meklējuši patvērumu Rietumos, jo savās valstīs viņi ir saskaršies ar

izmisīgu nežēlību un postījumiem. Tomēr patiesība ir tāda, ka neviena valsts un faktiski neviens kontinents nespēj uzņemt miljoniem cilvēku, kas bēg no savām kara novārdzinātām valstīm. Tādējādi vienīgais risinājums ir izveidot patiesu miera sistēmu viņu izcelsmes valstīs un mēģināt izbeigt nežēlību viņu dzimtenēs.

Tādēļ es vēlreiz lūdzu visus klātesošos viesus, jo īpaši politiķus un ietekmīgas personas, lai viņi nepalaistu garām nevienu iespēju strādāt par mieru pasaulē, jo nav citas izvēles. Kā jau es teicu, Trešais pasaules karš strauji tuvojas, un, ja

tas netiks apturēts, tā katastrofālās sekas noteikti turpināsies vairākās paaudzēs, jo pasaules karš šodien, visticamāk, ietvers kodolieroču izmantošanu. Šāda kara sekas ir neiedomājamās un neaptveramas.

Lai Allāhs piešķir saprātu un gudrību cilvēkiem pasaulē. Lai Viņš ar Savu bezgalīgo žēlastību un žēlsirdību pasargā mūs visus un ļauj cilvēcei dzīvot kopā mierā un harmonijā, un vienmēr īstenot viens otra tiesības. Lai mēs drīz vien izkļūstam no šodienas asajiem konfliktiem uz labāku un gaišāku nākotni, kurā visas tautas un visas grupas spēj dzīvot plecu pie pleca un

kurā valda mīlestības, līdzjūtības un cilvēības gars.

Ar šiem vārdiem es vēlos vēlreiz pateikties jums visiem par pievienošanos mums šodien. Liels paldies!”

SHOULD ISLAM REALLY BE FEARED...? **(Latvian translation)**

On 9th May 2016, the Worldwide Head of the Ahmadiyya Muslim Community, the Fifth Caliph, His Holiness Hazrat Mirza Masroor Ahmad^{aba} delivered the keynote address at a special reception held in his honour at the Hilton Hotel in Copenhagen, Denmark.

His Holiness spoke of the impending dangers of a Third World War, the refugee crisis, and the obligations of Muslims towards those around them.

More than 125 politicians, academics and community leaders attended the historic event, including H.E. Mr. Bertel Haarder, Minister of Cultural Affairs and Minister for Ecclesiastical Affairs. The event concluded with a silent prayer led by His Holiness, Hazrat Mirza Masroor Ahmad^{aba}. Both prior to and after the event, His Holiness personally met with various dignitaries and guests.

ISBN 978-1-83596-554-2

9 781835 965542